

bejdsplads og vende hjem. Det er heraf klart, at deres Arbejdsvilkaar var meget vanskelige, og at det næsten var umuligt for dem at fortsætte. Ogsaa den almindelige Trafik paa Esbjerg var i høj Grad vanskeliggjort. Et enkelt energisk Firma sejlede ganske vist, men ellers var al Trafik og al Eksport standset. Endnu værre blev det fra Februar 1917, og i de sidste 2 Aar har faktisk al Sejlads paa Esbjerg og alt Fiskeri været standset, og Fiskerne har ikke kunnet gaa længere ud end til Grænsen af Søterritoriet, og dér har Sejladsen endda været meget farlig. Der har kun haft dette tre Miles Område at sejle paa, og i stormfuldt Vejr driver de let ind paa Revlerne og er udsatte for Forlis, og desuden driver der til enhver Tid Miner derude i stor Mængde, saa det er yderst farligt for Fiskerne at sejle ud. Fra Februar 1917 standsede ogsaa Importen paa Esbjerg og saa godt som hele Fiskeriet. De vil altsaa forstaa, ærede Medlemmer, at Esbjerg By og Fiskeriet fra Esbjerg er stillet under ganske særlig vanskelige Forhold. Ikke nogen anden By i Landet og formodentlig neppe heller nogen By i de krigsførende Lande er saa daarligt stillet med Hensyn til Sejladsen, som Esbjerg er i Øjeblikket. Ganske vist er de Esbjerg Fiskere af og til gaaet ud for at drive Fangst, men desværre er nogle ogsaa blevet derude, og de fleste af dem, der er vendt tilbage, er vendt tilbage med et magert Udbytte, skønt deres Arbejde har været ganske overordentlig faresfuldt.

Nu havde man ventet, at saa snart Krigen var sluttet, vilde Minerne blive fisket op. Men det er ikke blevet Tilfældet. Der er endnu ikke gjort det allerfjerneste for at fiske Minerne op, ikke saa meget som en Sejlrende ind til Esbjerg er rensat for Miner, saa Fiskere og Skibe kan befare den. Andre Steder arbejder man nu paa og forbereder sig til at tage Arbejdet op efter Krigen, til at vælge de Arbejdspladser og de Ruter, man mener at have Brug for. I Esbjerg er alt Forretningsliv, alt Fiskeri, al Fiskehandel fuldstændig lammet for Tiden. Jeg vil henlede den høje Regerings og det høje Tings Opmærksomhed paa de ganske særlige Forhold i Esbjerg; der er sikkert paatrængende Grund til, at der af alle Autoriteter

arbejdes paa at bedre dem. Det er ikke let at begribe, hvorfor de Miner skal blive liggende i henved tre Maaneder, efter at Krigen er sluttet. Jeg skal ikke komme ind paa de Betragtninger, der kunde være Anledning til, men jeg henstiller til ærede Medlemmer, om de ikke kunde være enige med mig i, at her er en Havn, en By og en Fiskerbefolkning, som er i ualmindelig Grad uheldigt stillet under Krigens frygtelige Virkninger. Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Det giver en højst fornøden, ringe Hjælp overfor det store Tab, Fiskerbefolkningen navnlig paa Vestkysten har lidt.

Landbrugsministeren (Kr. Pedersen): Jeg takker for den Tilslutning. Lovforslaget har faaet fra samtlige Talere her. Alle Talere har været enige om at beklage, at man skal forny Loven yderligere, enten det nu skal være for 7 Maaneder eller for en kortere Tid, og jeg er ganske enig med ærede Medlemmer, men jeg tror dog, de ogsaa vil være enige med mig i, at man kan ikke lade denne Periode gaa hen uden at forny denne Lov. Vi skal allerførst huske paa, at der, siden Loven af 4. Juli 1918 udløb den 1. November, er gaaet tre Maaneder. Man kan nok sige, at heldigvis har Forholdene bedret sig i den Tid, men Fiskerne er dog endnu i høj Grad hemmede i deres Virksomhed. Hvad Petroleum angaar, skal jeg sige, at jeg tror, Mangelen paa Petroleum hurtig vil blive afhjulpet. Derimod er der med Hensyn til Garn og Sejl ikke samme gode Udsigter. Der er Udsigt til at faa Raustoffer til Landet, men saa skal de jo forarbejdes og fordeles, der vil derfor altid gaa nogen Tid, før Fiskerne kan faa de færdige Varer. Heldigvis staar vi saaledes, kan vi nu med nogenlunde Sikkerhed sige, at det er sidste Gang, et saadant Lovforslag vil blive fremsat for Rigsdagen, thi det er jo, som fremhævet af forskellige Talere, givet, at Fiskerne paa ingen mulig Maade ønsker Understøttelse, naar blot de kan faa Lejlighed til at drive deres Erhverv. Fiskerierhvervet har imidlertid været hemmet saadan, at Rigsdagen hidtil har indrømmet, at der var Grund til at stille dets Udøvere anderledes end andre, og det lader til, at man ogsaa i Øjeblikket er enig om,